

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M.K.**
státní příslušnost Tuniská republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-693/ZA-ZA11-LE24-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce podal dne 21. 5. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o jeho první žádost.
3. Žalobce poskytl dne 24. 5. 2024 údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Vyznává sunnitský islám, je apolitický, svobodný a v České republice má přítelkyni. Zemi původu opustil v roce 2022, cestoval do Turecka, poté do Srbska. O Vánocích 2023 přijel do České republiky za pomoci převaděče. Je zdrav, nemá žádné zdravotní problémy. Nikdy nebyl trestně stíhán či odsouzen. O mezinárodní ochranu žádá, neboť v Tunisku není svoboda slova (ani svoboda obecně), policie je krutá a panuje tam špatná politická situace. Jiné důvody nemá.
4. Téhož dne žalobce při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu za přítomnosti tlumočníka z jazyka arabského zopakoval informace poskytnuté v žádosti o mezinárodní ochranu. Popsal incident s policií v kavárně. K tomu dodal, že se obává dalšího takového chování ze strany policie. Z Tuniska vycestoval až rok po incidentu z důvodu nedostatku finančních prostředků. O mezinárodní ochranu žádá s ohledem na chování policie v Tunisku. Dodal, že chce mít v České republice legální pobyt.
5. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný použil mj. „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ ze dne 15. 9. 2023, zohledňující stav k září 2023, dále „Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 2. 2. 2024 a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 23. 10. 2023 „Tunisko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“.
6. Právní zástupce žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany. S tímto žalobce souhlasil.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce neprokázal, že by Tunisko v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobcovu výpověď o incidentu s policií neměl za věrohodnou. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu proto vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou.

III. Obsah žaloby

8. Proti zamítavému rozhodnutí brojí žalobce včasnou žalobu, v níž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. V obecné rovině namítá porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Nesouhlasí s postupem žalovaného ohledně aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného má za nepřezkoumatelné.
10. Konkrétněji pak žalobce polemizuje se závěrem žalovaného ohledně Tuniska jako bezpečné země. Žalovaný dostatečně nevypořádal s definicí bezpečné země původu ani s definicí pronásledování; i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Uvádí, že nikdy nedeklaroval snahu legalizovat pobyt v České republice pouze kvůli přítelkyni, která je občankou České republiky.
12. Žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu a má za to, že splňuje podmínky k udělení azylu dle § 12, § 14 a § 14a téhož zákona.
13. Namítá, že se mu nedostalo dostatečného poučení o tom, že musí popsat veškeré důvody na základě kterých žádá o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Stanovisko žalovaného

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření odkázal na obsah spisu a napadeného rozhodnutí. Vyzdvihl neunesení důkazního břemene, které má žalobce pocházející z tzv. bezpečné země původu.
15. Důvody uvedené v žádosti o mezinárodní ochranu jsou zcela obecné a nejsou ani azylově relevantní. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že mu nehrozí pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy při návratu do vlasti. Vyjádření doplnil souvztažnou judikaturou.
16. Žalovaný na závěr zdůraznil, že v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako nedůvodné se neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona o azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“*.
19. Žaloba **není** důvodná.
20. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.

¹ směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany

21. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
22. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
23. Základem vnitrostátního konceptu tzv. bezpečných zemí původu je právní úprava obsažená v již uvedené procedurální směrnici umožňující členským státům Evropské unie uplatňovat domněnku, že země původu je pro žadatele o mezinárodní ochranu bezpečná, pakliže není v konkrétním případě prokázán opak. V této souvislosti mohou členské státy přistupovat k vymezení bezpečných zemí původu buďto případ od případu (ad hoc), nebo mohou přijmout seznam všech zemí, jež považují pro účely řízení ve věci mezinárodní ochrany za bezpečné (viz k tomu body 40, 42 a 46 preambule procedurální směrnice).
24. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
25. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
26. Podle § 2 bodu 25 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Tunisko.
27. S ohledem na skutečnost, že je žalobce tuniským státním příslušníkem (žalobce ztratil cestovní doklad, a tak byla žalobcova totožnost prokázána jeho čestným prohlášením), je možné žalobce na základě dotčené právní úpravy považovat za žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího ze země, která je pro něho bezpečná.
28. Jelikož se pak dodržování mezinárodních závazků a neporušování lidských práv a svobod vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, dochází označením dané země za bezpečnou k přenosu břemene tvrzení i břemene důkazního na stranu žadatele (srov. zde

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020–29). Aby žadatel unesl důkazní břemeno, musí nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale především tato tvrzení prokázat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70: „žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“. Ohledně povinnosti žadatele pocházejícího ze země považované za bezpečnou osvědčit tvrzené obavy lze odkázat rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020–29, v němž kasační soud vyjádřil názor, že: „pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti podle § 12 až § 14b zákona o azylu“ (totožně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 426/2021–37, nebo jeho usnesení ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 Azs 233/2022–61, či ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 Azs 214/2022–52).

29. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně shromáždil informace o bezpečnostní situaci v Tunisku a dostatečně se nevypořádal s definicí bezpečné země původu, jakož i s definicí pronásledování. Z uvedeného důvodu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce tedy brojí proti tomu, že si žalovaný v jeho případě neobstaral dostatek relevantních informací o Tunisku. Sám se domnívá, že Tunisko není bezpečná a svobodná země.
30. K této námitce krajský soud uvádí, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. V souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Je proto postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil zprávu „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ ze dne 15. 9. 2023, zprávu „Tunisko – bezpečnostní a politická informace v zemi“ z 2. 2. 2024 a informaci „Tunisko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ ze dne 23. 10. 2023.
31. Teprve pokud by žalobce předložil důkazy, že v jeho případě Tunisko nelze považovat za bezpečnou zemi, musel by žalovaný shromáždit takové informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí situaci v Tunisku zabýval velmi podrobně, a to na straně 3 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný také popsal nedostatky v politickém systému a v oblasti ochrany lidských práv a po dostatečném rozboru situace ve vlasti žalobce dospěl k závěru, že Tunisko splňuje kritéria pro zařazení do seznamu bezpečných zemí

původu. Krajský soud má za to, že žalovaný vycházel z dostatečných podkladů a situaci v Tunisku zkoumal pro účely daného řízení dostatečně.

32. Žalobce měl v řízení před správním orgánem tvrdit a v rámci svých možností prokázat, že u něj existují důvody, které mohou být potenciálně relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, tj. důvody, které by bylo možné považovat za pronásledování nebo vážnou újmu a při splnění dalších podmínek by mohly vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobcem uvedené důvody ovšem zůstaly pouze v rovině obecné. Za pronásledování a způsobení vážné újmy nelze považovat ani rutinní kontrolu totožnosti a jednorázový incident s policií, po kterém navíc žalobce v zemi setrval ještě rok (aniž by čelil dalším výraznějším problémům). Z obsahu žádosti a pohovoru je přitom zřejmé, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je především snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.
33. Žalovaný nepochybil, pokud se žádostí žalobce o mezinárodní ochranu nezabýval věcně, ale ve zjednodušeném režimu tzv. bezpečných zemí původu. Po prostudování správního spisu a s přihlédnutím ke skutečnostem tvrzeným v žalobě soud konstatuje, že okolnosti žalobcem předkládaného azylového příběhu nejsou natolik mimořádné a závažné, aby dokázaly vyvrátit zákonnou domněnku bezpečnosti země původu a přiměly žalovaného k meritornímu posouzení příběhu z hlediska důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 2 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě, racionálně a logicky vysvětlil, proč lze i nadále považovat Tunisko ve vztahu k osobě žalobce za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu i procedurální směrnice, přičemž krajský soud se s jeho posouzením v plném rozsahu ztotožňuje.
34. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i rodinnou situací žalobce, a to na straně 6 napadeného rozhodnutí. Nepominul ani vazby, které v České republice má.
35. K nutnosti posuzovat zásah do rodinného a soukromého života v případě zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, podle kterého *„ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 EÚLP. [...] pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců.“*
36. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval pečovat se o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Relevantní byl i případ cizince, který v České republice žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).

37. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Žalobce ostatně navázal tvrzený vztah s partnerkou až poté, co přicestoval nelegálně do České republiky a nedisponoval pracovním povolením. Stalo se tak tedy v době, kdy byl pobytový status žalobce na území České republiky minimálně nejistý, čehož si žalobce i jeho družka, museli být od počátku své známosti vědomi, stejně jako možnosti, že žalobce bude nucen pobyt na území České republiky ukončit.
38. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) přitom není absolutní a nelze nezmínit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srovnej rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).
39. Krajský soud neshledal v posuzované věci důvody proto, aby se od shora uvedených závěrů odchýlil.
40. Námitka nedostatečného poučení o povinnosti uvést všechny azylově relevantní důvody je rovněž irelevantní, ne-li účelová.
41. Žalovaný žalobce poučil o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nežádal. Právní zástupce žalobce, ani žalobce, nevyužili možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí; právní zástupce žalobce souhlasil s tím, aby daný úkon proběhl bez jeho přítomnosti.
42. K samotnému obsahu žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru ze dne 24. 5. 2024 krajský soud poukazuje na to, že údaje žalobce poskytl a pohovor byl veden za přítomnosti tlumočníka z jazyka arabského, žalobce nevznese žádné námitky vůči osobě tlumočníka či tlumočení jako takovému, na každé stránce žádosti i protokolu žalobce svým podpisem vyjádřil souhlas s jejím obsahem a vůči zápisu jako celku nevznese žádných připomínek. Žalovaný se žalobce samostatnou otázkou dotázal, zda uvedl všechny důvody ke své žádosti. Další otázkou jej vyzval, zda by chtěl závěrem uvést nějaké další okolnosti, které by správní orgán měl vzít v potaz při posuzování žádosti. Rovněž mu umožnil doložit a podporu svých tvrzení doklady či dokumenty. Žalobce nežádal o zpětné přetlumočení pohovoru. K obsahu pohovorů pak krajský soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Žalobci byl poskytnut dostatek prostoru k prezentaci azylového příběhu. Žalobce nebyl při naraci přerušován. Pohovor byl veden tak, aby bylo objasněno, zda má žalobce strach z pronásledování. Nutno podotknout, že správní orgán v tomto směru otázky dále řetězil a kladl doplňující dotazy. Sled otázek nepovažuje krajský soud za nikterak nestandardní. Žalobce měl možnost svůj azylový příběh detailně popsat a rozvést.

43. Žalovaný vedl pohovor zcela korektně jak hlediska procesního, tak obsahového. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Ani skutečnost, že žalobce nedosáhl vysokého vzdělání, nemůže vést soud k závěru o pochybení správního orgánu při vedení pohovoru.
44. Krajský soud uzavírá, že status bezpečné země původu svědčí o tom, že v případě Tuniska je dostupná vnitřní ochrana práv žalobce. Tento předpoklad žalobce důvodně nezpochybnil. Žalobce neuvedl věrohodný a dostatečně konkrétní azylový příběh, aby z něj bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu. Žalobci se tak v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodařilo vyvrátit domněnku, podle které je Tunisko bezpečnou zemí původu. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobce řádně posoudil. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahupisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6. prosince 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně